

De Postrijder verschijnt 's dingsdags, 's dondersdags en zaterdags.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 20, en bij alle postdirecteuren.

Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

DE POSTRIJDER

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.

Een blad afzonderlijk, 20 centemmen.

De aankondigingen, per drukregel, 15 centemmen.

De rekeningen, per drukregel 25 centemmen.

DER PROVINCIE LIMBURG.

TONGEREN, DEN 14 JULIJ.

Vaderlandsliefde.

Moest men onze liberalen op hun woord gelooven (want bewijzen kunnen zij niet bijbrengen) dan zij wij, katholieken, slechte vaderlanders, ontrouwe burgers, misschien geneigd om onze vrije instellingen te verzaken, en ons aan Napoleon te verkoopen!

Ziedaar de hatelijke taal die de tolken van het ministerie voeren. En dat op het oogblik dat het vaderland, door de gebeurtenissen die zich op onze grenzen ophoeden, diep geschokt en in zijne onafhankelijkheid bedreigd, kalme en eendracht, verdraagzaamheid en vrede, kortom, de vereenigde krachten en moechten van al zijne kinderen van noodde heeft, om, gezamenlijk, in het uur van het gevaar, de onheilden die over ons hoofd hangen, af te weeran!

Dat toont ons nogmaals met welke gevoelens onze tegenstrevers bezielt zijn; dat toont ons nogmaals welke toegevendheid wij van het liberale ministerie te verwachten hebben, hetwelk, in de netelige positie waarin wij ons thans bevinden, niet alleenlijk alle toedering hardnekkig van de hand wijst, maar hetwelk ons nog door zijne dagbladen laat lasteren en voor slechte burgers laat uitschelden.

Ziedaar zijne verdraagzaamheid, zijne vaderlandslievende politiek!

Wij voor ons, hebben niet van noodde tegen die hatelijke beschuldigingen te protesteeren. De geschiedenis, onze houding in het verleden en al onze woorden en werken, onze dagelijkse handel en wandel, protesteeren voor ons.

Over eenige jaren bedacht het Fransch gouvernement eenige listen om in ons land moeilijkheden te doen ontstaan. Het katholiek ministerie hetwelk aldan aan het bewind was werd door Napoleon uitgenoodigd om eenige schikkingen te nemen welke niet onze vrijheden strijdig waren; en wat antwoordde de katholieke minister, Vilain XIII, aan den machtigen keizer? *Wat gij vraagt dat kunnen en zullen wij u nooit toestaan; neen, ooit!*

Dat was het fier antwoord van het katholiek ministerie; dat is nu nog het eenparig antwoord van al de katholieke Belgen tegenover de pretentien van vreemde mogendheden en tegenover de beschuldigingen hunner tegenstrevers.

Neen, wij zullen het niet zijn die onze oude vaderlandslievende gevoelens zullen verzaken en, nog veel minder ons hoofd voor eenen Napoleon of voor eenen Bismark zullen bukken!

Maar gij, liberaters, gij die onze inzichten, onze woorden en onze werken verdraait, gij die ons met uwe kwaadwillige insinuatien

vervolgt, zijt gij het misschien niet die door uwe onverdraagzaamheid, door uwe anti nationale politiek, door uwe hatelijke wetten, door uwe ongodsdiensstige schikkingen die het land verdeelen en de eene helft der burgers tegenover de andere helft zetten, zijt gij het niet die onze onafhankelijkheid bedreigt en het land in gevaar brengt?

Zijt gij het niet die onder uwe leden meer dan eenen aanhanger der fransche demagogie telt, helgische liberaters, gij die de wordende fransche woelgeesten de hand komt drukken, in de congressen, hunne lasterende redevoeringen komt toejuichen, hun uwe groetenissen biecht en de vijanden van België's godsdienst en van België's vrijheid met gouden penne en ermetalen vereert?

En uwe wet op de versendelingen, zat daar geen vreemden inloed achter?

Overweegt dat eens wel alvorens ons den steen naar het hoofd te werpen.

Wat er van zij of niet, wij voor ons zijn en blijven wat wij altoos waren: — echte katholieken en echte Belgen — afstammelingen der edelmoedige katholieken die in 1830 onze onafhankelijkheid gesticht en aan België hare vrijzinnige grondwet gegeven hebben.

Wij zijn en blijven onder 't godsdienstig oogpunt, de onderhoorigen van een vaderlandslievende geestelijkheid, waarvan onze wijze vorst, Leopold I, die haar wel kende, in alle gelegenheden, met eenre innige overtuiging, met eene diepe dankbaarheid zegde: *« van het oogenblik dat ik u gekend heb tot nu toe, heb ik nooit aan uw patriotisme, aan uwe liefde voor het vaderland en voor mijn stamhuis getwijfeld; de belgische geestelijkheid is altoos een van de sterkste steunen van mijn kroon geweest, en de zuiverheid van hare vaderlandsliefde en van hare aanplijftheid aan mijnen persoon, is nog nooit door de minste schijn van afwijking belevt geweest! »*

Ziedaar hoe zich Leopold I in meer dan eene gelegenheid uitdrukte.

En wat zegde Leopold II bij zijne troonbeklimming?

« Ik weet, zegde hij, dat al de Belgen, welkdanig hunne opinie zijn moge, met de zelfde vaderlandslievende gevoelensbezielt zijn. »

Wat beteekenen nu bij die plechtige getuigenissen de hatelijke beschuldigingen van onze ministerieele tegenstrevers? Wat beteekenen de lasterende insinuatien waarmede zijt ons voor slechte burgers, voor landverraters, voor vijanden onzer vrije instellingen willen doen doorgaan?

Nogmaals wij verstoeten met de verachting die zij verlienen, alle die krachtlooze en ongegronde aantijgingen van fanatieke tegenstrevers die, uit haat en blinde partijgeest, niet

schamen onze vaderlandsliefde in twijfel te trekken en onze zuiverste gevoelens te verdorven. Deze gevoelens zijn van eenieder bekend en hebben niet noodig verdedigd en bevestigd te worden.

Provinciale raad van Limburg.

In de zitting van den 6 julij heeft de provinciale raad van Limburg mededeeling ontvangen van een voorstel van M. Perreau en vijf andere raadsliden, strekkende om de bestendige deputatie te gelasten van aan te dringen bij den minister van openbare werken tot het bekomen eener halt van den ijzeren weg te Althoesselt.

In de zelfde zitting heeft de raad de vraag ontvangen der inwoners van Ryck, Buyckhoven en Boeselen strekkende om deze geluichten te doen afscheiden van de gemeente Bilsen en in afzonderlijke gemeente oprichten onder den naam van Buyckhoven. Op voorstel van M. Beynders en na eenige uitleggingen door M. den gouverneur graven aan MM. de Matthys en Delgeur, wordt deze zaak tot toekomstig jaar uitgesteld, omdat de instructie er van begunnen is, doch niet heeft kunnen voltrokken worden.

Daarna is de raad overgegaan tot de benoeming van drie leden der bestendige deputatie, MM. Schactzen en de Borman, de twee jongste leden der vergadering voegen zich als scrutateurs aan het bureau. 36 leden nemen deel aan de stemming, MM. Marschal, de Menten en Ghysens, uitgaande leden, worden herkozen, de eerste met 54, de tweede met 51, de derde met 28 stemmen.

De overige voorwerpen waarmede de raad zich bezig gehouden heeft, schijnen ons te weinig belang op te leveren om hun eene plaats in den Postrijder te verleenen.

In het beschaafte Europa ziet men vandaag de gekroonde hoofden, die koning of keizer heeten, handel drijven in landen, die door hen worden afgekoekt en betaald met menschenbloed.

Waarom toch is vandaag anders die bloedige krijg over Europa losgeborsten?

Waarom ziet men zoovlede huizenden mannen en jongelingen, die in den bloei des levens, sneuvelen op een slagveld?

Waarom ziet men zoovlede huisvaders aan vrouw en kinderen; zoovlede zonen aan hunne ouders en bloedverwanten, door de van dag tot dag verrijpende moordtuigen, die men oorlogswapens heet, worden ontrukd?

Waarom zien wij den oogst onzer velden, waarop de landbouwer maanden lang zijn zweet heeft gelaten, op een enkel oogenblik

verwoest worden door de oorlogvoerende partijen?

Waarom zien wij den handel en de nijverheid wegwijzen, en daardoor aan de openbare welvaart den doodsteek toebrengen.

Waarom zien wij dat alles gebeuren? Omdat koningen en keizers handel drijven in landen.

Met een begeerig oog, ziet de eene vorst op 'teene of andere plekke gronfs, welk de andere in het bezit heeft. Dit stukje gronfs moet het zijne worden, ten koste van het bloed, ten koste der welvaart van de natie waarover hij regeert, of ten minste zal hij er dit bloed en deze welvaart aan wagen.

Om zijnen hoogmoed, om zijne heerschzucht, ja, soms zelfs om eene gril of hum te bevreemden, roept een koning of keizer straffeeloos al de onheilden en rampen, welke voortvloeyen uit den oorlog, over een ganseh werelddeel.

En die koning, die keizer is nogtans maar mensch zoo als wij. En die koning die keizer mag zich slechts roemen op deze hooge waardigheid, omdat wij, volk, het hem hebben gemaakt, hij is het slechts zoo lang als wij willen.

Waarom die koning, wanneer die keizer zegt: ik wil oorlogen; ik wil uw bloed wagen, trek het soldaten pak aan, kom mij dienen als kanonnenvleesch, dan luigt de natie het hoofd voor dien wil.

De oorlog tusschen Oostenrijk, Pruisen en Italië is immers daar om het ons te komen bewijzen.

Wanneer hebben deze vorsten, op het oogenblik dat wij schrijven, reeds zooveel bloed doen vergieten; waarom zijn er reeds duizenden burgers op de slagvelden gesneuveld?

Omdat de oorlogvoerende vorsten een stuk grond van elkander willen hebben. En daarom moeten er duizenden menschenlevens worden opgeofferd?

Dit gebeurt in de volle negentiende eeuw, in het beschaafte en verlichte Europa!

Het volk neemt de wapens in de hand, het volk wordt broedermoorder, het volk laat zich om het leven brengen als slaachten... enkel om den handel in land van de gekroonden der natie te bevoordeelingen.

Wanneer dan toch zullen de volkeren eener natie eens elkander de hand toereiken en zeggen: geen oorlog, geene broedermoord, geen bloedvergieten meer? Wanneer zullen zij tegen dezen vorst durven opstaan als een man, en hem de oorlogswapens naar de kroon smijten, wanneer hij hun bloed eischt om zijne grillen of humen te bevreemden? Is dat het bloed van het volk-kind zoo duurbaar niet als het bloed van koning of keizer?

Dat eene natie zich verdedige en zich rond haren vorst schare, wanneer men haar komt

niet wat denken van het groot stuk papier dat hij voor den dag haalde. Neel boog zich driemaal tot den grond, en begon te lezen:

« Heil aan de dappere verlossers des vaderlands! Eindelijk is de dag daar, dat wij onze broeders mogen zien en omhelzen! Welk een geluk! de eerste te zijn, die den welkomstgroet aan de dappere Belgen toezend! Na regen komt zonneschijn, na verdriet genoeg! Zoo ook, edele broeders, dappere verdigers... »

— *Comprends pas!* onderbrak hem de aanvoerder, die zich begon te vervelen; en terwijl hij een borrel uitdronk, die hem de kastelein der herberg overreikte, bromde hij tusschen zijnen langen zwarten snorrebaard:

— *Matin! Quelle caricature!... Dis moi, mon garçon, woeid hij, zich tot iemand uit den hoop keerde, veur-tu mo dire ou demure le bourgmestre du village?*

Maar, ja wel, had men al gedurende maanden en maanden, *Amis, la matinée est belle*, gezongen, toch verstond men den Belg niet, die de woorden zoo gauw mogelijk tusschen de dikke haarpijlen van zijn knevel heen liep. De een bezag den anderen, en allen begonnen bang te worden; want de aanvoerder zag zoo kwaad als een stier.

Ik, die zoo al een weinig, doch bitter weinig fransk verstand, en genoeg kon spreken om slagen te krijgen, ik trad den Belg toe en wist hem te beduiden, dat de burgemeester niet te huis was; maar dat de eerste assessor, ik wist Neel den kleermaker, daar voor hem stond.

— *Ca?* vroeg hij tamelijk barsch, *c'est ma*

DORPSVERHALEN, (1)

DOOR J. RENIER SNIEDERS, DOCTOR TE TURNHOUT.

NEEL, DE KLEERMAKER.

(Vervolg en einde)

Alles nam nu weer zijn ouden gang. Meer dan ooit, kwam men naar de *gouden Fleesch*, meer dan ooit werd er jenever gedronken; en aan werken werd er in het geheel niet gedacht. Geregeld las men den *Postrijder* en den *Noordbrabander*, en wanneer de dagbladen eenen enkelen regel inhielden, welke de zaak der omwenteling gunstig schenen, dreunde de kroeg van: *« Leve de Potter! »* en van het: *« Amis la matinée est belle, etc. »* een liedje, dat Jan en alle man na zong.

De assessor scheen echter niet goed in zijn schik; hij was bleeker dan voorheen en Antje merkte op, dat zijn lange, blauwe jas hem minder om den buik spande; hij was knorrig en slecht gemutst, en zat dikwijls van kwaadheid op zijne tanden te bijten. Misschien denkt de lezer, dat dit alles voortkwam uit de ongelukkige ontmoeting met de lansiers, dat de anders zoo vrolijke Neel geheel van aard veranderd scheen? In het geheel niet; alles was reeds vergeten. Neen, het mannetje werd mistroostig, droefgeestig, omdat de zaken altijd dezelfde bleven; omdat de zoo lang verwachte Brabanders niet afkwamen, om de Hollanders (het regiment

lansiers zonder den minsten twijfel er onder bezrepen!) over den Moerdijk te jagen.

Het was op eenen schoonen namiddag van het voorjaar, dat het gehele dorp wederom overvloed stond, om de Brabanders af te wachten. De assessor was reeds zoo dikwijls in zijne hoop te leur gesteld geweest, dat hij ook ditmaal geen geloof sloeg aan het rondlopende gerucht, maar voor zijne deur stil zijne pijp bleef zitten rooken. Doch daar allengs het gelooft en het geras van het volk toe nam, en iedereen den weg op de grenzen inliep, zeggende dat het ditmaal zeker en vast was dat de Belgen aankwamen, stond Neel toch ook eindelijk op, om eens te zien wat er gaande was. Langzaam krom hij op zijnen zolder, van daar tot in de hanebalken, en schoof eene paan omhoog; van daar kon hij den weg, op eene uur afstands, in de richting der grenzen gade slaan.

— Wel, wat donder, zeide de kleermaker bij zich zelve, ginder komt toch inderdaad een troepje volk aan... Iemand te paard voorop?... Hoer ik geene horens? Maar ik zie geweren blinken! Leve de Potter! Het zijn de Brabanders!

Het scheelde niet veel of de assessor viel uit de hanebalken, zoo getroffen was hij over dit onverwacht verschijnsel. In twee, drie sprongen was hij beneden, trok zijn langen blauwen jas aan, zette zijn trouwheid op het hoofd, deed zijne beste schoenen aan, en knoopte in een zijner knopsgaten een breed driekleurig lint vast. Toen haalde hij onder het dak, in de goitenkooi, een groot stuk papier, tot een vierkant gevouwen, voor den dag, en liep de deur uit.

Wij gaan met hem de Belgen te ontmoet;

want het was inderdaad een troep volk, uit het naburig Brabandsch grensdorp, hetwelk in aantocht was.

De aanvoerder was een groote lange kerel met den langsten snorrebaard, dien ik ooit gezien heb; hij had een kurassierssabel op zijde, twee zware pistolen in zijne vest steken, en in zijne hand eene rijzweep en arm dik. Zijne soldaten waren de aardigste warboel, dien ik ooit gezien heb; sommigen hadden geweren, anderen een paar pistolen of eene pik. Ik heb er gezien, die een bajonet op een boonstaak voor wapen hadden, of voor hunne verdediging eene vork of gaifel droegen.

De meesten hadden een kapotjas om den rug; eenigen droegen den rok der nederlandsche schutterij, waarop men groote katoenen epauletten had gehangen. Deze had eene patroontasch van een voortganger; gene die van een dragonder of huzaar. Ik heb er opgemerkt, die boven den blauwen kiel, de beerenmuts van een grenadier droegen, en gespoorde laarzen van kurassiers aan hadden. Maar iets wat men moest erkennen, als men hunne barsche gezigten zag, was: *« dat zien er kerels uit di deuren. »*

De troep was aan den ingang van het dorp gekomen, alwaar de kommandant, aan eene herberg, van zijn paard stapte, toen eensklaps Neel, de kleermaker, met geweld door het volk drong, en zich voor den Belg plaatste; hij had den hoed op een oor, en zijne oogen timdelin van vreugde. De belgische aanvoerder troostte even de weankbrauwen, bij het zien van dat kerel, dik mannetje, met zijn mopous en zijn ouderwetschen jas, met lange slappen, en wist

(1) Dit werk eigendom zijnde, worden de dagbladen en tijdschriften verzoekt, hetzelfde niet over te nemen.